

Nûr-u Muhammedî'den Hâtemü'l-Enbiyâ'ya: Kâinatın Yaratılış Gayesi ve Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem Zuhuru

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm. Bismillâhirrahmânirrahîm.

Elhamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn. Vessalâtü vesselâmü alâ Resûlinâ Muhammedin, Habîbi Kalbinâ ve Tabîbi Kulûbinâ, ve alâ âlihî ve sahbihî ecmaîn.

Allâhümme salli ve sellim alâ Seyyidinâ Muhammedin Hâtemi'n-Nebiyî'n, ve alâ cemîi ihvânihî mine'n-Nebiyî'ne ve'l-Mürselîn, Seyyidinâ Âdem, Seyyidinâ İdrîs, Seyyidinâ Nûh, Seyyidinâ Hûd, Seyyidinâ Sâlih, Seyyidinâ İbrâhîm, Seyyidinâ Lût, Seyyidinâ İsmâîl, Seyyidinâ İshâk, Seyyidinâ Ya'kûb, Seyyidinâ Yûsuf, Seyyidinâ Eyyûb, Seyyidinâ Şu'ayb, Seyyidinâ Mûsâ, Seyyidinâ Hârûn, Seyyidinâ Dâvûd, Seyyidinâ Süleymân, Seyyidinâ Yûnus, Seyyidinâ İlyâs, Seyyidinâ Elyesa, Seyyidinâ Zülkifl, Seyyidinâ Zekeriyâ, Seyyidinâ Yahyâ, Seyyidinâ İsâ, Salâten dâimeten bi devâmi Mülkike ve ekrimhüm bi ecameli selâmike ve ridvânike.

Bugün burada, kâinatın yaratılış sebebi, varlık ağacının en güzel meyvesi, İbrahim aleyhisselamin duası, İsa aleyhisselamin müjdesi ve Hz. Amine validemizin rüyasi olan Yüce Peygamberimiz Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem kutlu doğumunu tefekkür etmek için toplandık.

Rabbim bu mübarek dersi hepimiz için hayra, muhabbetullah ve muhabbet-i Rasûle vesile eylesin.

Allah (Celle Celalühü) Kur'an-ı Kerim'de Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor: **"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."** (Enbiya, 107)

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, varlığın "illet-i gaiyesi" (yaratılış sebebi), "çekirdek-i asliyesi" ve "meyve-i mükemmelesi"dir. O'nun sallallahu aleyhi ve sellem doğumunu, doğumundan evvelki manevi hazırlıkları, geçmiş semavi kitaplardaki müjdeleri ve bu kutlu hadisenin zâhirî ve bâtînî boyutlarını, insallah inceleyeceğiz.

"Nûr-i Muhammedî", yaratılış silsilesinin başlangıç noktasıdır. Mutasavvıflara göre bu nur, Allah'ın mahlukatı yaratmayı murad ettiğinde varlık sahasına çıkardığı ilk "taayyün"dür (belirginleşme). O (sallallahu aleyhi ve sellem), mutlak yokluk ile Mutlak Varlık (Vacibü'l-Vücut) arasındaki ilk köprüdür. Bu sebeple O'nun sallallahu aleyhi ve sellem doğumu, sadece biyolojik bir hadise değil, ezelde takdir edilen bu nurun, zaman ve mekân kayıtları altına girerek "Şehadet Âlemi"ni şereflendirmesidir.

Tasavvufi ve akadi kaynaklara dayanan çalışmalar, bu hadisenin sadece etkili bir şahsiyetin biyolojik doğumu olmadığını, aksine manevi manaların "Büyük Patlaması" ve gayb ile şehadet alemleri arasındaki en büyük temas noktası olduğunu göstermektedir.

Bu dersimizde insallah, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem sadece tarih sahnesine çıkışını değil, O'nun sallallahu aleyhi ve sellem "Âlem-i Ervah"tan (Ruhlar Dünyası) "Âlem-i Ecsâm"a (Cisimler Dünyası) intikal sürecini, bu sürecin yansımalarını ve insanlık tarihindeki dönüştürücü etkisini inceleyeceğiz. İncelememiz, O'nun sallallahu aleyhi ve sellem doğumunu bekleyen kâinatın halet-i ruhiyesini, O'na sallallahu aleyhi ve sellem gebe olan zamanın sancılarını ve

O'nun sallallahu aleyhi ve sellem'in teşrihiyle gerçekleşen devrime bakmaya gayret edeceğiz.

Varlığın hiyerarşisinde Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in konumu, İslam düşünce tarihinin en merkezi konularından birini teşkil etmiştir. Bu konumlandırma, O'nun sallallahu aleyhi ve sellem'in doğumunun manasını kavramak için elzemdır. Zira "Ağacı tanımadan meyveyi takdir etmek imkânsızdır."

İbnü'l-Arabî ve Vahdet-i Vücut Perspektifinde "İlk Akıl"

Muhyiddin İbnü'l-Arabî, varlık mertebelerini şerh ederken, Hakk'ın varlığının ilk tecellisi olarak "Nûr-i Muhammedî"yi işaret eder. İbnü'l-Arabî'ye göre, Allah (c.c.) bilinmeyi murad ettiğinde, Kendi isim ve sıfatlarının tecelligâhı olarak kâinatı yaratmıştır. Ancak kâinat, cilasız bir ayna hükmündedir. Bu aynanın cilası ve ruhu ise İnsan-ı Kâmil olan Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'dir.

Tasavvufta Nûr-i Muhammedî, Allah'ın ilk yarattığı varlık olması hasebiyle, farklı felsefi ve dini geleneklerdeki "İlk Akıl" (Akl-ı Evvel) veya "Küllî Ruh" kavramlarıyla da ilişkilendirilmiştir.

İbnü'l-Arabî, eserlerinde bu hakikati şu kozmolojik terimlerle açıklar:

- **Heybâ:** Şekilsiz ilk madde, varlığın toz hali.
- **Kalem-i A'lâ:** İlâhi emirlerin yazıldığı ilk vasıta.
- **Akl-ı Evvel:** Allah'ın ilk yarattığı cevher.

İbnü'l-Arabî, "Fütuhât-ı Mekkiyye"de, maddi alemin yaratılış maddesi olan "Hebâ" kavramından bahseder. Allah, Akl-ı Evvel'in (Muhammedî Hakikat) nurunu bu "Hebâ" üzerine düşürmüştü ve tüm kâinat, bu nurun yansımasıyla şekil almıştır. Yani galaksilerden atomlara kadar her zerre, özünde Muhammedî Nur'un bir yansımasını taşır. Bu sebeple O sallallahu aleyhi ve sellem, "Alemlere Rahmet"tir; çünkü alemler varlığını O'nun sallallahu aleyhi ve sellem'in nuruna borçludur.

Bu kavramların tamamı, İbnü'l-Arabî'ye göre Hakikat-i Muhammedî'nin farklı veçhelerini temsil eder. O, sallallahu aleyhi ve sellem, yaratılış silsilesinin başı olduğu gibi, peygamberlik silsilesinin de hem başı hem sonudur. Hadis-i şerifte ifade edilen "Adem su ile çamur arasındayken ben peygamberdim" beyanı, bu ezeli hakikatin en net ifadesidir. Dolayısıyla, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in biyolojik doğumu, ezeldaki bu hakikatin, "ten libası" giyerek insanlara görünmesinden ibarettir.

"Allah'ın ilk yarattığı şey benim nurumdur" hadisini şerh ederken İbnü'l-Arabî, bu nurun ruhların ve meleklerin manevi varlıklarını aldıkları bir "Mişkat" (Kandil Yuvası) olduğunu belirtir. Bu kavram, Resulullah'ın beşeriyetini ortadan kaldırmaz, bilakis ona varlığın "Göz Bebeği" (İnsan-ı Ayn) veya Hak ile Halk arasındaki "Berzah-ı Câmî" (Birleştirici Köprü) olma vasfını kazandıran bir boyut ekler. Bu bağlamda Muhammedî Varlık, gaybda saklı olup sonra yeryüzünü gökyüzüne bağlamak üzere inen "Kelime-i Câmîa"dır (Kapsayıcı Kelime).

İmam-ı Rabbani ve Bediüzzaman'ın "Kâinat Ağacı"

İmam-ı Rabbani, *Mektubat* adlı eserinde, varlığın yaratılışını sevgi esasına bağlar. "Sen olmasaydın, sen olmasaydın felekleri/âlemleri yaratmazdım" kudsî hadisinin sırrınca, kâinatın varlık sebebi O'dur sallallahu aleyhi ve sellem'dir.

İmam-ı Rabbânî "Mektubat"ında, Hakikat-i Muhammedîye ile diğer veliler arasındaki ilişkiyi

titizlikle analiz eder. Hallac ve Bistami gibi tasavvuf kutuplarında ne kadar büyük olursa olsun, velayet kemalatının, nübüvvet kemalatının ancak "gölgeleri" olduğunu açıklar. Muhammedi Nur "Asıl"dır ve ariflerin şahit olduğu her manevi feyiz, bu nurun bir yansımasıdır. O, "Nübüvvet Yakınlığı"nın Kul ile Rab arasındaki "İkiliği" (Kul kuldur, Rab Rab'dir) koruduğunu, "Velayet Yakınlığı"nın ise bazen "Fena" sarhoşluğu ile birlik vehmine düşebileceğini vurgular. Dolayısıyla Peygamber Efendimizin sallallahu aleyhi ve sellem doğumu, Fena ile Beka, Hakikat ile Şariat arasındaki "Denge"nin doğuşudur.

Bediüzzaman Said Nursi ise bu konuyu "Şecere-i Hilkat" (Yaratılış Ağacı) benzetmesiyle izah eder. Bir ağacın çekirdeği, o ağacın programını ve özünü taşır. Ağaç büyür, dallanır, budaklanır ve sonunda en mükemmel meyvesini verir. O meyvenin içinde de yine aynı çekirdek bulunur. İşte Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, kâinat ağacının hem "çekirdek-i asliyesi" (Nûr-i Muhammedî olarak başlangıçta) hem de "meyve-i mükemmelesi" (Hâtemü'l-Enbiyâ olarak sonda) konumundadır. Bu perspektiften bakıldığında, O'nun sallallahu aleyhi ve sellem doğumu, kâinat ağacının en olgun, en mükemmel ve en tatlı meyvesini vermesi hadisesidir.

Tarihsel Süreç ve Nûr'un İntikali: Adem'den Abdullah'a

Ezel bezminde parlayan bu nur, Adem aleyhisselamın yaratılmasıyla birlikte, bir emanet-i kübra olarak insanlık tarihine giriş yapmıştır. Tarih kaynakları, bu nurun Adem aleyhisselamın alnında parladığını, oradan Şit aleyhisselama, İdris aleyhisselama ve silsile yoluyla temiz (tahir) babalar ve temiz (tahire) anneler yoluyla Efendimiz Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem kadar ulaştığını kaydeder.

Nûr-u Muhammedî'nin Yolculuğu

Bu nurun intikali, sıradan bir genetik aktarım değildir. Bu, manevi bir seçimdir. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem soy ağacında yer alan hiçbir ata (baba veya dede) ve hiçbir anne, "cahiliye kirliliğine" bulaşmamıştır. Hepsî, tevhid inancına sahip, iffetli ve "nikâhlı" birlikteliklerden meydana gelmiştir. Kur'an-ı Kerim'de Şuara Suresi'nde geçen "**Senin, secde edenler arasında dolaşmanı da (Görür)**" (Şuara, 219) ayeti, müfessirler tarafından bu nurun, secde ehli olan peygamberler ve mümin atalar sulbünden geçerek intikal etmesi şeklinde yorumlanmıştır. Bu silsilede İbrahim aleyhisselam ve İsmail aleyhisselam dönüm noktasıdır. Kabe'nin inşası sırasında İbrahim aleyhisselamın yaptığı dua, bu nurun zuhur mahallini ve zamanını tayin eden tarihi ve manevi bir işarettir.

"Ben Atam İbrahim'in Duasıyım"

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem kendisini tarif ederken kullandığı, "Ben, atam İbrahim'in duası, kardeşim İsa'nın müjdesi ve annem Âmine'nin rüyasıyım" hadisi, bizlere bu tarihsel sürekliliği gösterir.

- **İbrahim aleyhisselamın Duası:** Bakara Suresi 129. ayette belirtildiği üzere, İbrahim aleyhisselam ve İsmail aleyhisselam Kabe'yi inşa ederken şöyle yalvarmışlardır: "**Ey Rabbimiz! Onlara, içlerinden senin ayetlerini okuyacak, onlara kitap ve hikmeti öğretecek ve onları temizleyecek bir peygamber gönder.**" Allah (c.c.) bu duayı kabul etmiş ve o peygamberi, İsmail aleyhisselam soyundan, Mekke vadisinden çıkarmıştır.

- **İsmail aleyhisselamin Teslimiyeti:** İsmail aleyhisselamin kurban edilme hadisesindeki teslimiyeti, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin "Zibhayn" (iki kurbanlık) torunu olmasıyla (İsmail aleyhisselam ve babası Abdullah) manevi bir bağ kurar. Her iki olayda da Allah, teslimiyet karşılığında canı bağışlamış ve nesli mübarek kılmıştır.

İkinci kurbanlık ile kastedilen olay, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin doğumundan kısa bir süre önce, dedesi Abdulmuttalib'in başından geçmiş bir olaydır. Abdulmuttalib, Zemzem kuyusunu yeniden ortaya çıkarırken Kureyşlilerin baskısı ve yalnızlığı sebebiyle Allah'a bir adakta bulunur: *"Eğer Allah bana on erkek evlat verir ve beni koruyacak güce erişirlerse, onlardan birini Allah için kurban edeceğim."*

Yıllar geçer, on oğlu olur ve hepsi yetişkin çağa gelir. Abdulmuttalib adağını yerine getirmek için kura çeker. Kura, oğullarının en küçüğü ve en sevileni olan **Abdullah'a** (Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellemin babasına) çıkar.

Abdulmuttalib bıçağı eline alır ancak Kureyşliler ve diğer oğulları buna şiddetle karşı çıkar. Bir çıkış yolu aranır ve dönemin bir bilgesine danışılır. Bilge, Abdullah ile 10 deve arasında kura çekilmesini, kura Abdullah'a çıktıkça deve sayısının 10'ar artırılmasını söyler.

Kura ancak **100 deveye** ulaştığında develere çıkar. Abdulmuttalib, oğlu Abdullah'ın yerine 100 deve kurban eder ve Abdullah hayatta kalır.

- Nur, Abdülmüttalib'den oğlu Abdullah'a geçtiğinde, Abdullah'ın yüzünde öylesine parlak bir güzellik oluşmuştu ki, Mekke'nin soylu kadınları (Kuteyle bint Nevfel gibi) ona eş olmak için tekliflerde bulundular. Ancak Abdullah, ilahi takdirle Vehb'in kızı Amine ile evlendi. Zifaf gecesi bu nur Validemiz Hz. Amine'ye intikal edince, Abdullah'ın yüzündeki o fevkalade parıltı kayboldu. Kadınlar, "Artık onda o nur yok" diyerek ilgilerini kestiler. Bu olay, Nur'un fiziksel bir gerçeklik olarak algılandığının tarihsel kanıtıdır.
- Bu nur bazı kaynaklara göre Abdülmüttalib'de ikiye ayrılmıştır: Abdullah'ta Nübüvvet, Ebu Talib'de (yine bazı irfani yorumlara göre Hz. Ali'ye miras kalan) Nusret ve Velayet. Bu durum, Ehl-i Beyt'in "Menşei Birliği" fikrini temellendirir. Bu geçiş sadece biyolojik değil, "Velayet Sırrı" ve "Nübüvvet Kemalati"nın da intikaliydi; kaynaklar, babaların alınlarının bu nurla parladığını, hayvanların ve kuşların bu sırrın taşıyıcısını hissettiklerini kaydeder.

Kutsal Metinlerdeki İşaretler ve Müjdeler

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin doğumu öncesinde dünya adeta büyük bir bekleyiş içindeydi. Yüzyıllardır hiçbir peygamber gelmemiş, insanlık derin bir cehalet ve zulüm gecesine gömülmüştü. Tevhid inancı sadece bazı kitap ehli topluluklarda ve Hak yolunu gözleyen feraset sahiplerinde yaşamaktaydı. İşte böyle bir karanlık devirde, Tevrat ve İncil gibi önceki ilahi kitaplarda son bir kurtarıcının geleceği müjdelenmişti. Kur'ân-ı Kerîm bu gerçeği haber verir: **"Onlar yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye uyarlar."** (A'râf 7:157). Yine İsmâ aleyhisselamin diliyle **"Benden sonra ismi Ahmed olan bir peygamber gelecek"** diye müjde verilmiştir (Saf 61:6).

Bu sebeple Ehl-i Kitap âlimleri, Ahirzaman Nebîsi'nin gelişini asırlardır bekliyordu.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in doğumu neticede ani ve beklenmedik bir olay değildi. Tevrat, İncil ve Zebur gibi tahrif edilmiş kitaplarda dahi, silinememiş ve üzeri örtülememiş pek çok işaret, bu kutlu doğumu haber vermektedir.

Tevrat ve Yahudi Âlimlerinin Bekleyişi

Tevrat'ta Allah Musa aleyhisselama şöyle der: *"Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım ve sözlerimi onun ağzına koyacağım."*

- **(Kardeşleri):** İsrailoğulları'nın kardeşleri, aynı babadan (İbrahim a.s.) gelen İsmailoğullarıdır.
- **(Senin Gibi):** Hristiyanlar bu kişinin İsa aleyhisselam olduğunu iddia etse de, Musa aleyhisselam ile Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem arasındaki benzerlik İsa aleyhisselamdan çok daha fazladır.

Özellik	Musa aleyhisselam	Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem	İsa aleyhisselam
Doğum	Anne-babadan normal doğum	Anne-babadan normal doğum	Babasız mucizevi doğum
Aile Hayatı	Evlendi, çocukları oldu	Evlendi, çocukları oldu	Evlenmedi
Misyon	Yeni bir Şeriat (Hukuk) getirdi	Yeni bir Şeriat (Hukuk) getirdi	Şeriatı değiştirmede, tamamladı
Yönetim	Hem peygamber hem devlet başkanı	Hem peygamber hem devlet başkanı	Siyasi liderlik yapmadı
Kabul/Red	Kavmi tarafından kabul edildi	Kavmi tarafından kabul edildi	Kavmi tarafından reddedildi
Vefat	Normal ölüm	Normal ölüm	Göğe yükseltildi

Bu tablo, "Musa gibi" ifadesinin ancak Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem için kullanılabileceğini açıkça gösterir.

İbranice metinde geçen ifade şöyledir: *"Hikko Mamittakim we kullo **Muhammadim**"* (Ağız çok tatlıdır, o tamamen arzulanan/Muhammed'dir).

- Yahudi ve Hristiyan çevirmenler "Muhammadim" kelimesini "tamamen sevgili/arzulanan" olarak tercüme ederler. Kelimenin kökü (Hamd)'dir. Sonundaki **"-im"** eki, İbranicede çoğul ekidir. Ancak bu, "Elohim" (Allah) kelimesinde olduğu gibi "Saygı Çoğulu" olabilir.
- **İtirazlar ve Cevaplar:** Eleştirmenler, bunun bir özel isim olmadığını, sıfat olduğunu savunur. Ancak, özel bir ismin bu kadar net fonetik benzerlikle ve "dostum, sevgilim" bağlamında geçmesi, İslam alimlerine göre açık bir işarettir. İsim, sıfat manasına gelse bile, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Övülen/Sevilen" (Muhammed/Ahmed) isminin tam karşılığıdır.

İslam kaynakları ve tarihsel veriler, Medine (o zamanki adıyla Yesrib) civarındaki Yahudi kabilelerinin (Beni Kaynuka, Beni Nadir, Beni Kureyza), ahir zaman peygamberinin özelliklerini çok iyi bildiklerini göstermektedir.

- **İsim ve Sıfatlar:** Tevrat'ta O'nun sallallahu aleyhi ve sellem'in isminin "Ahyet", İncil'de "Ahmet" olarak geçtiği, sıfatlarının ise "Münhennenna" (Süryanice: Muhammed/Övülmüş) şeklinde tarif edildiği nakledilir.
- **Mekke İşareti:** Tevrat'ın Tesniye kitabında geçen "Rab Sina'dan geldi, Seir'den onlara doğdu ve Faran dağından parladı" ifadesindeki "Faran Dağları", coğrafi ve tarihi olarak

Mekke dağlarına işaret eder. Sina Musa aleyhisselamı, Seir İsa aleyhisselamı, Faran ise Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemi temsil eder.

- **Yahudi Âlimlerin İtirafı:** Abdullah bin Selam ve Ka'bu'l-Ahbar gibi, sonradan İslam'ı seçen büyük Yahudi âlimleri, Tevrat'ta Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şu vasıflarla anlatıldığını bildirmişlerdir: "*Ey Peygamber! Biz seni şahit, müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik... Sen benim kulum ve resulümsün. Sen katı kalpli değilsin, çarşı pazarda bağırıp çağırmazsın, kötülüğe kötülükle karşılık vermezsin, affedicisin*".

Bu âlimler, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'ye hicret ettiğinde O'nu yüzünden, konuşmasından ve sırtındaki nübüvvet mühründen tanımışlar; "*O'nu kendi oğullarımızı tanıdığımız gibi, hatta daha kesin bir bilgiyle tanıyoruz*" demişlerdir. Ancak siyasi ve kabilevi kıskançlıklar (peygamberin İsrailoğulları yerine İsmailoğulları'ndan gelmesi), birçoğunun inkâra sapmasına neden olmuştur. Kur'an bu durumu "**Onlar, daha önce inkârcılara karşı fetih umarak 'Ahirzaman peygamberi gelsin de ona iman edelim' diyen kimselerdi. Fakat o bildikleri peygamber gelince inkâr ettiler**" (Bakara 2:89 mealî) diye açıklar.

İncil ve "Faraklit" Müjdesi

Hristiyan dünyasında da beklenen bir kurtarıcı inancı hâkimdi. İsa aleyhisselam, Kur'an'ın beyanıyla (Saf Suresi, 6), "**Benden sonra gelecek Ahmed adındaki peygamberi müjdeleyici olarak geldim**" demiştir. İncil'de bu müjde, Yunanca "Parakletos" (Faraklit) kelimesiyle ifade edilmiştir.

- **Faraklit Kimdir?** Yuhanna İncili'nde İsa aleyhisselam havarilerine şöyle der: "*Ben gidiyorum, ta ki size Faraklit (Teselli Edici / Hakikat Ruhu / Yardımcı) gelsin. O geldiğinde beni yüceltecek, size her şeyi öğretecek ve gelecekte haber verecektir*". Hristiyan teolojisi bunu "Kutsal Ruh" olarak yorumlasa da, metindeki özellikler (iştirip söylemesi, gelecekte haber vermesi, ebedi kalması) soyut bir ruhtan ziyade, bir şeriat sahibi peygambere (Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme) işaret etmektedir.
- Mevlânâ Celaleddin Rûmî, "*Onun adı İncil'de Ahmed olarak geçer; insaf sahibi Hristiyanlar kitaplarında vasıfları yazılı bu son peygamberi tanımakta zorluk çekmezler*" diyerek bu gerçeği dile getirir.
- **Rahip Bahira ve Busra:** Hristiyan dünyasındaki bu bekleyişin somut bir örneği, Şam ticaret yolundaki Busra şehrinde yaşayan Rahip Bahira'dır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem henüz 12 yaşındayken amcası Ebu Talib ile çıktığı ticaret yolculuğunda, Bahira O'nu fark etmiştir. Kervanı gölgeleyen bulut, ağaçların ve taşların secde eder gibi eğilmesi ve sırtındaki "Nübüvvet Mührü", Bahira'nın elindeki eski kitaplarda tarif edilen son peygamberin alametleriydi. Bahira, Ebu Talib'i uyararak, "*Bu çocuğu Şam'a, Yahudilerin içine sokma, O'nu tanır ve zarar vermek isterler. O'nu Yahudilerden koru, Mekke'ye geri götür*" demiştir. Busra şehri, bu tarihi karşılaşmaya ev sahipliği yapmasıyla İslam tarihinde özel bir yere sahiptir.

Kutsal Kitap / Kaynak	Kullanılan İsim / Sıfat	Anlamı ve İşareti
Tevrat	Ahyet / Faran Dağından Parlayan	Şirki ve dalaleti mahveden / Mekke'den çıkacak olan.
İncil	Parakletos (Faraklit) / Ahmed	Hakikat Ruhu, Teselli Edici, Çokça Övülen.
Zebur	İkilil / Mukîmü's-Sünne	Taç sahibi / Sünneti (şeriatı) ikame eden.
Süryanice Metinler	Münhemmena	Muhammed sallallahu aleyhi ve

Kutsal Kitap / Kaynak	Kullanılan İsim / Sıfat	Anlamı ve İşareti
		sellem ile eş anlamlı.

Tablo 2: Diğer dinlerin kaynaklarında Rasulullah sallallahu aleyhi ve selleme dair işaretler ve isimler.

Zerdüş ve Parsi Kutsal Metinleri

Yalnız Kitap Ehli değil, diğer bazı din mensupları ve kâhinler de O'nun (sallallahu aleyhi ve sellemin) geleceğine dair işaretler almışlardı. Mesela Mecûsî (Zerdüşti) inancına göre bin yıldır hiç sönmeden yanan kutsal ateş, bir gün sönerse beklenen büyük bir kişi gelecekti. Nitekim o ateş, Efendimizin doğduğu gece aniden söndü.

Dasatir ve Zend Avesta

- **Put Kıran:** *Dasatir*, Arabistan'da ortaya çıkacak, kibirli Persleri boyunduruk altına alacak ve tapınağı (Kâbe) putlardan temizleyecek bir adamdan bahseder.
- **Soeshyant:** *Zend Avesta*, *Soeshyant* (Âlemlere Rahmet) ve *Astvat-ereta* (İnsanları ayağa kaldıran / Övülen Kişi) kehanetinde bulunur.
- **İbadetin Yönü:** Önemli bir kehanet, onun takipçilerinin ateşperestlerin kutsal yerlerini (İran) ele geçireceklerini, ancak dua için yüzlerini İbrahim'in Evi'ne (Mekke) döneceklerini belirtir. Bu, Kible'nin değişmesini ve İran'ın İslam orduları tarafından fethini doğru bir şekilde öngörür.

Doğum Öncesi Durum: Fetret Devri

Şafağın değerini anlamak için gecenin derinliğini bilmek gerekir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin doğumundan önceki dönem, "Cahiliye" (Bilgisizlik Çağı) olarak bilinir. Ancak bu cehalet sadece akli bilgi veya medeniyet eksikliği değil; ilahi rehberliğin kaybolduğu, bozulduğu veya unutulduğu peygamberler arası dönem olan "Fetret" adında derin bir manevi boşluktu. Bu, küresel ölçekte bir manevi iflas, ahlaki çöküş ve tiranlık çağıydı.

Küresel Kaos ve Zulüm

Miladi 6. yüzyılda dünya, iki süper gücün, Bizans ve Sasani imparatorluklarının tahakkümü altındaydı. Her iki imparatorlukta da halk, ağır vergiler ve sürekli savaşlar altında eziliyordu. Sınıf farkları uçurum halini almış, kölelik en vahşi şekliyle uygulanmaktaydı.

- **Dini Yozlaşma:** Hristiyanlık, konsillerde alınan kararlarla teslis (üçleme) inancıyla tevhid çizgisinden sapmış, bitmek bilmeyen mezhep kavgaları (Aryusçular, Nasturiler, Monofizitler) içindeydi. İsa aleyhisselamin mesajı, karmaşık imparatorluk dogmaları ve siyasi entrikalarla gölgelenmişti. İsa aleyhisselamin vaat ettiği "Hakikat Ruhu", Konstantinopolis'in güç koridorlarında yok gibiydi. Yahudilik, milliyetçi bir kabile dinine dönüşmüş ve ruhunu kaybetmişti. Arabistan Yarımadası'nda ise putperestlik (şirk) hâkimdi. Kabe'nin içi ve çevresi 360 putla doldurulmuş, İbrahim aleyhisselamin tevhid mabedi, şirk yuvasına dönüştürülmüştür. Her kabile kendi putunu "Allah'a yaklaştıracı bir aracı" olarak görüyordu.
- **Sasani ve Zerdüştlük:** İran'da kast sistemi o kadar katıydı ki, bir ayakkabıcının oğlu asla devlet memuru olamazdı. Dini yapı, Zerdüştlüğün bozulmuş hali olan Mecusilik (Ateşperestlik) üzerine kuruluydu. Halk, sönmeyen ateş tapınaklarına vergi ödemekten

bitap düşmüştü. Ayrıca Mazdek isyanları gibi sapkın akımlar, "kadınların ve malların ortak olduğu" ilkel bir komünizmi savunarak ahlaki yapıyı çökertmişti.

- **Sosyal Vahşet:** Arap toplumunda kabile savaşları, kan davaları, içki, kumar ve faiz yaygındı. "*Zalim de olsa mazlum da olsa kardeşine yardım et*" (Cahiliye versiyonu: Suç işlese de onu savun) anlayışı hakimdi. Kan davaları yüzyıllarca sürerdi En acı verici olanı, "kız çocuklarının diri diri gömülmesi" âdetiydi. Kabileler, fakirlik korkusu veya namus (kızın büyüüp esir düşmesi ihtimali) saikiyle kız çocuklarını diri diri kuma gömüyorlardı. Bu, merhamet duygusunun toplumdan tamamen silindiğinin en acı göstergesiydi. Kadının hiçbir sosyal statüsü yoktu; bir mal gibi alınıp satılır, miras yoluyla devredilirdi. İnsanlık, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ifadesiyle "bir uçurumun kenarındaydı."

Hanifler: Karanlıktaki Kandiller

Bu zifiri karanlık içinde, fıtratlarını bozmamış, putlara tapmayı reddeden ve İbrahim aleyhisselamın dini üzere yaşamaya çalışan "Hanifler" mevcuttu. Varaka bin Nevfel, Kus bin Saide ve özellikle Zeyd bin Amr bin Nufeyl, bu dönemin en dikkat çekici şahsiyetleridir.

Zeyd bin Amr'ın Dramı ve Arayışı: Zeyd, Mekke müşriklerinin putlar adına kestikleri etleri yemeyi reddeder, "*Bu hayvanı Allah yarattı, suyunu gökten O indirdi, otunu yerden O bitirdi, siz ise O'ndan başkası adına kesiyorsunuz!*" diyerek onlara meydan okurdu. Zeyd'in hakikat arayışı ibret vericidir:

- Bir Yahudi âlimine gidip dinini sordu. Âlim, "*Allah'ın gazabından payını almadıkça bizim dinimize giremezsiniz*" dedi. Zeyd, "*Ben zaten gazaptan kaçıyorum*" diyerek reddetti.
- Bir Hristiyan âlimine gitti. O da, "*Allah'ın lanetinden/sapıklığından payını almadıkça bizden olamazsınız*" dedi. Zeyd bunu da reddetti.
- Sonunda her iki âlim de ona "Hanif" dinini işaret etti. Zeyd, Kabe'ye sırtını dayayıp ellerini açarak şöyle dua etti: "*Ey Allah'ım! Eğer Sana hangi yolla ibadet edileceğini bilseydim, öyle ibadet ederdim. Fakat bilmiyorum. Şahit ol ki ben İbrahim'in dini üzereyim!*".

Zeyd, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in risaletine yetişemedi ancak O'nun geleceğini biliyordu. Oğlu Said bin Zeyd'e (Cennetle müjdelenen on sahabeden biri) ve çevresine, gelecek peygambere selamını iletmelerini vasiyet etti. Zeyd'in bu duruşu, o toplumda dahi "selim akıl" ve "temiz fıtrat"ın, vahiy gelmeden de şirki reddedebileceğinin kanıtıdır. Haniflerin varlığı, insan fıtratının vahiy gelmese bile şirki reddedebileceğinin ve bir "Kurtarıcı"ya duyulan yakıcı özlemin kanıtıydı.

Tarihin Dönüm Noktası: Fil Vakası ve Kabe'nin Muhafazası

Doğumundan hemen önce bildirilen en belirgin değişiklik çevreseldi. Doğduğu yıl sıradan bir yıl değildi; yoğun bir sıkıntı döneminin ardından gelmişti.

Kuraklıktan Bolluğa Geçiş: Tarihi rivayetler, Kureyş'in (Mekke kabilesi) şiddetli bir kuraklık ve ekonomik sıkıntı çektiğini belirtir. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in doğduğu yılın ise olağanüstü derecede bereketli olduğu bildirilmiştir. Toprak yeşermiş, ağaçlar bol meyve vermiş ve rızık konusunda genel bir rahatlama yaşanmıştır.

Fetih ve Sevinç Yılı: Kıtıktan bolluğa bu ani geçiş nedeniyle, bazı rivayetler bu özel yılı "Fetih

ve Sevinç Yılı" (*Senetü'l-Feth ve'l-İbtihac*) olarak adlandırır.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin doğumuna yaklaşık 50-55 gün kala, Mekke çok büyük bir felaketin eşiğinden döndü. Bu olay, sadece yerel bir çatışma değil, dönemin güç dengelerini değiştiren ve Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin doğacağı zemini hazırlayan ilahi bir müdahaleydi.

Ebrehe'nin Seferi ve Amacı

Yemen Valisi Ebrehe, Habeşistan Krallığı'na bağlı Hristiyan bir yöneticiydi. Sana şehrinde "Kulleys" adında muazzam bir kilise inşa ettirdi. Amacı, Arapların Kabe'ye gösterdiği ilgiyi ve ticari akışı bu kiliseye çekmekti. Ancak Arapların Kabe'ye olan bağlılığı sarsılmayınca, Kabe'yi yıkmaya karar verdi. Ordusunda, o coğrafyada görülmemiş büyüklükte filler (en büyüğünün adı Mahmud) bulunuyordu.

Abdümüttalip'in Tevekkülü ve Ebabil Mucizesi

Ebrehe Mekke önlerine geldiğinde, Kureyş'in lideri ve Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin dedesi Abdümüttalip ile görüştü. Abdümüttalip, Ebrehe'den sadece gasp edilen develerini istedi. Ebrehe, "*Ben senin kutsal evini yıkmaya geldim, sen develerinin derdindesin*" diye küçümseyince, Abdümüttalip tarihe geçen şu cevabı verdi: "*Ben develerin sahibiyim. Kabe'nin de bir sahibi var, O evini korur.*"

Bu mutlak teslimiyet, ilahi yardımı celbetti. Ebrehe'nin filleri Kabe'ye doğru yürümeyi reddedip yere çöktüler. Ardından, Kur'an-ı Kerim'de Fil Suresi'nde anlatıldığı üzere, gökyüzünde beliren "Ebabil" kuşları, gagalarında ve pençelerinde taşıdıkları "siccil" (pişmiş çamur) taşlarını ordunun üzerine yağdırdı. Koca ordu, "yenilmiş ekin yaprağına" (asf-ı me'kul) döndü.

Bu olay Mekkelilerin kibrini kırdı. Onları kendi askeri güçlerine güvenmekten vazgeçirip, korunmak için "Evin Sahibi'ne" (Allah'a) yönelmeye zorladı. Kısa bir süre için bu durum, manevi bir huşu yarattı ve birbiriyle çatışan kabileleri, şahit oldukları ilahi koruma karşısında birleştirdi.

Olayın Hikmeti ve Doğumla İlişkisi

İslam âlimleri, Fil Vakası'nı Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin doğumu için bir "İrhasat" (peygamberlik öncesi olağanüstü hazırlık) olarak değerlendirir.

- **Kiblenin Korunması:** Eğer Kabe yıkılsaydı, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin yöneleceği kible ve tevhidin sembolü ortadan kalkmış olacaktı.
- **Kureyş'in İtibarı:** Bu olayla Allah, Kureyş kabilesine dokunulmazlık ve saygınlık kazandırdı. Bu saygınlık, ileride Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin davetini yayması için bir zemin oluşturacaktı.
- **Tarih Başlangıcı:** Araplar bu yılı "Fil Yılı" olarak tarihlendirmeye başladılar. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin doğumu da bu takvime göre kaydedildi. O sallallahu aleyhi ve sellem, bu büyük zaferin manevi mimarı ve sebebiydi.

Fil ordusunun hezimet, zulmün ve haksız gücün akıbetini, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemin doğumu ise adaletin ve rahmetin galebesini simgeliyordu. Arifler bu noktada şöyle der: "Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin doğumu, zulmün devrinin kapandığına ve zulüm alametlerinin parçalanacağına bir işarettir

Kutlu Doğum ve Âlemdeki Değişimler

Rebiülevvel ayının 12. gecesi Pazartesi günü sabaha karşı, Mekke'nin Haşimoğulları mahallesinde beklenen an geldi.

Validemiz Hz. Âmine, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in dünyaya teşrifleri yaklaşırken, âlem sanki bu mübarek doğumu bekliyordu. Hz. Âmine şöyle anlatır: *"Hamileyken ne bir ağırlık ne bir zahmet çektim. Gördüm ki içimden öyle bir nur çıktı ki, o nur Şam'daki sarayları aydınlattı."*

Rüyasında tanımadığı varlıkların gelip kendisine hizmet ettiğini görmüştür. Bazı rivayetler, hamilelik sırasında Hz. Âmine'nin her gece manevi bir ziyafet sofrasına davet edilir gibi rüyalar gördüğünü, yalnız olmadığını hissettiğini söyler ki bu, Allah'ın bir ikramıdır.

Aydınlanma için Şam'ın (İbrahimi Nübüvvetlerin yurdu) seçilmesi, bu doğan bebeğin İbrahim aleyhisselam, Musa aleyhisselam ve İsa aleyhisselamın mirasının "Meşru Varisi" olduğuna ve dininin o diyarlara hakim olacağına işaretler ki bu tarihsel olarak Şam'ın fethiyle gerçekleşmiştir.

Mekke ufuklarında tan yeri ağarırken, Âmine Hatun'un evi nurlu bir misafiri ağırlamaktadır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, babası Abdullah'ın vefatından kısa süre sonra, dedesi Abdülmuttalib'in himayesinde dünyaya gözlerini açar. O doğduğu anda tüm kainat adeta dile gelip "Hoş geldin yâ Rasûlallah!" demiştir

Süleyman Çelebi ne güzel ifade etmiş *"Ey yüce sultan hoş geldin, ey irfan hazinesi hoş geldin, ey Kur'an'ın sırrı hoş geldin, ey dertlere derman hoş geldin!"* Bütün zerreler, bütün mahlukat, bu ulvi teşrifi kutluyor ve seviniyordu. Gerçekten de O'nun sallallahu aleyhi ve sellem'in doğumuyla Allah'ın rahmeti âlemde coşup taşı; sabahlar ve akşamlar renk değiştirdi, sözler sohbetler lezzetlendi, her şey bambaşka bir mânâ kazandı.

O nurtopu gül bebek dünyaya gelir gelmez, karanlıklar dağıldı; gönüller derin bir nefes aldı.

Bazı kaynaklar, dönemin kâhin ve bilginlerinin, doğum gecesi olağanüstü haller müşahade ettiklerini, rüyalarında saltanatlarının sarsıldığını gördüklerini ve bunu "büyük bir peygamberin gelişi" ile ilişkilendirdiklerini nakleder.

Bu rüyalar ve keşfi haller, zahirde henüz kimsenin tanımadığı bir doğumun, gayb âleminde ne kadar büyük bir hadise olduğuna dair manevi işaretler olarak değerlendirilir.

Doğum Gecesi Gerçekleşen Olağanüstü Hadiseler

Kaynaklar, O'nun sallallahu aleyhi ve sellem'in doğduğu gece, sadece Mekke'de değil, dünyanın dört bir yanında âlemde eşi benzeri görülmemiş olayların (İrhasat) gerçekleştiğini aktarır. Alem-i gayb, âlem-i şهادete "O (sallallahu aleyhi ve sellem) geldi, artık eski düzen yıkıldı" mesajını vermektedir.

- Tevrat ve İncil'de Ahmed ismi veya vasıflarıyla haber verilen son peygamberi bekleyen bazı Yahudi ve Hristiyan âlimler, gökyüzünde beliren parlak yıldız ve kendi kitaplarındaki

işaretler sebebiyle “Ahirzaman Peygamberi’nin doğduğu” kanaatine varmışlardı. Yahudi âlimleri kitaplarında bu son peygamberi bulmuşlardı. Onun, sallallahu aleyhi ve sellem’in doğacağı zamanı, yerini, evsafını biliyorlardı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in doğumu gecesinde bir yıldız parladı. Yahudi âlimler bu yıldızdan Ahirzaman Peygamberinin, sallallahu aleyhi ve sellem’in dünyaya geldiğini anladılar. Hassan bin Sabit (radiyallahu anh) anlatır: *"Ben sekiz yaşlarındayken, bir sabah vakti, bir Yahudi koşarak: 'Hey Yahudîler! Ahmed'in yıldızı bu gece doğdu. Ahmed bu gece dünyaya geldi!' diye haykırıyordu."* Medine ve çevresindeki Yahudiler arasında, peygamberliğin kendi içlerinden çıkacağını umanlar olduğu, bu yüzden Araplarla rekabette üstünlük iddia ettikleri rivayet edilir; doğumdan sonra ise bu beklentinin Kureyş’ten çıkması, onları kıskançlığa sevk etmiştir.

- Kureyşliler şaşırıp araştırdılar, nihayet Abdullah’ın oğlu Muhammed’in (sallallahu aleyhi ve sellem’in) doğduğunu öğrendiler. Sabah olunca o Yahudi gelip bebeği görmek istedi. Hz. Âmine, nur topu evladını gösterince Yahudi iki kürek kemiği arasındaki nübüvvet mührünü gördü ve baygınlık geçirdi. Ayılınca *"Artık peygamberlik İsrailoğullarından gitti! Son peygamber doğdu; O'nun ümmeti doğudan batıya her yerde kuvvet bulacak"* diyerek haykırdı. Bu olay orada bulunan herkesin aklını başından aldı. Gerçekten de Yahudi âlimlerin bildiği son peygamber sallallahu aleyhi ve sellem artık dünyadaydı ve risalet görevi İsrailoğullarından Araplara geçmişti.

- **Mecusilerin Ateşinin Sönmesi:** İran’da (İstahrabad) bin yıldır hiç sönmeden yakılan ve tapınılan kutsal ateş, o gece hiçbir sebep yokken aniden sönmüştür. Bu, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in getireceği tevhid nurunun, ateşperestliği ve her türlü şirki söndüreceğinin işaretidir.

Ateş; "tabii harareti", öfkeyi ve maddi unsurun hakimiyetini simgeler. Sönmesi; tabiata tapınmanın batıl oluşunu, "Nur-u Muhammedi"nin zuhuruyla, maddeperestliğin ve ateşe tapmanın hükmünün kalmadığını, hakiki nurun (İman) geldiğini gösterir.

- **Kisra’nın Sarayının Yıkılması:** Beyhaki ve diğerlerinin rivayetlerinde doğrulandığı üzere, doğum gecesinde İran Sasani İmparatoru Kisra’nın sarayı şiddetle sarsıldı ve saraydaki 14 büyük sütun, büyük bir gürültüyle çatlayıp yıkıldı. 14 sayısı, Sasani Devleti’nin yıkılmasına kadar geçecek hükümdar sayısına işaretir. Tarihsel olarak Hz. Osman döneminde (yaklaşık 14 hükümdar sonra) Sasani İmparatorluğu tamamen tarih sahnesinden silinmiştir. Ahir Peygamberi Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in "İstibdat (Baskı) Binalarını" yıkmak ve insanları eşitlemek için geldiğini gösterir. Sütunların düşmesi, yöneten ve yönetilen arasındaki "Zalim Hiyerarşi"nin çöküşüdür. Bu ardı ardına gelen olağanüstü hadiseler karşısında Kisrâ, en güvendiği başmabedi Mübezan’ı ve âlimleri topladı. Kisrâ’nın başmabedi Mübezan rüyasında, serkeş develerin Arap atlarını önlerine katıp Dicle nehrini geçtiklerini ve memleketlerine dağıldıklarını gördü. Bu rüya, İslam ordularının İran’ı fethetmesinin müjdesiydi. Kisrâ *"Bu neye işaret?"* diye sorunca başmabed, *"Araplar tarafından çok önemli bir şey olacak"* diye cevap verdi. Kisrâ bunun üzerine olayı iyice araştırmak için dönemin meşhur kâhini Satîh’e danışmaya karar verdi. Satîh o dönem Şam civarında yaşayan, çok yaşlı ve mucizevi kerametleri olan bir kâhindir. Kisrâ’nın elçisi yetiştiğinde Satîh can çekişmekteydi. Fakat elçi durumu anlatınca, Satîh birden gözlerini açtı ve dile geldi. *"İlâhî vahyin okunması çoğaldı, asâ’nın sahibi peygamber gönderildi! Semâve’yi su bastı, Save Gölü battı, Fars ateşi söndü. Artık Şam, Satîh için Şam değildir"* diye başlayıp şu kehaneti verdi: *"Sasanîlerden sarsılıp yıkılan burçlar sayısınca hükümdar gelecek, sonra olan olacak!"* Bu sözleri söyledikten hemen sonra Satîh ruhunu teslim etti.

- **Save Gölü’nün Kuruması:** O gece, kutsal sayılan Save Gölü’nün (Bugünkü İran’da Rey

ve Hemedan arasında) suları çekilip kurudu.

Su, hayatı ve ilmi temsil eder. İnkarcı bir kavmin gölünün kuruması, o medeniyetlerin "felsefi ve manevi kaynaklarının kurumasına" işarettir. Rumi, maddi dünyanın (Save Gölü), Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in doğumuyla fışkıran "Rahmet Denizi" yanında bir hiç olduğunu belirtir. Bazılarına göre bu, manevi ağırlık merkezinin Fars ve Rum'dan Mekke ve Medine'ye kayacağına işaretidir.

- Semâve vadisinin sel basması: Normalde kuru olan Semâve vadisinin, o gece taşkın sularla dolduğu nakledilir. Hakkın coşup zulmü boğacağına bir bakıma rahmet sellerinin akacağına isarettir.
- **Putların Devrilmesi:** Kâbe'den, "Dünyanın Nuru" ve "Cennetin Kandili"nin gelişini duyuran bir ses işitildi. Kabe'nin içindeki putlar, hiçbir fiziksel müdahale olmaksızın yüzüstü yere kapandı. Bu, tevhidin evinin sahibine kavuştuğunun işaretiydi.
- **Şeytanın Feryadı:** İmam Cafer-i Sadık'tan nakledilen rivayete göre, İblis (Şeytan) tarih boyunca dört kez feryat etmiştir: Allah'ın lanetine uğradığı gün, cennetten kovulup yeryüzüne indirildiği gün, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in peygamber olarak gönderildiği gün (veya doğduğu gün) ve Fatıha Suresi'nin indiği gün. Çünkü malum, o devirde kâhinler cinlerden gaipden haber duymaya çalışır, insanları aldatırlardı. İşte Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in doğumu ve bilhassa bi'seti (peygamber oluşu) ile vahyin saltanatı başladı; kâhinlerin devri sona erdi. O gece gökyüzü meleklerle dolmuş, şeytanların semadan haber çalmaları yasaklanmış ve üzerlerine şihablar (ateş topları) atılarak gök kapılarından kovulmuşlardır. Şeytan, o gece feryat ederek (bazı kaynaklarda dört büyük feryadından biri olarak geçer) avanesini toplamış ve *"Artık göklerden haber alamıyoruz, büyük bir olay oldu, Muhammed doğdu"* diyerek, artık vahyin korunacağını ve insanlığı saptırma gücünün kırıldığını anlayarak kahrolmuştur.

Doğumun Fiziksel Özellikleri

Hz. Âmine annemiz anlatır: *"Oğlum dünyaya geldiğinde, ellerini yere dayayarak secde etti. Başını semaya kaldırdı. Öyle bir nur çıktı ki her tarafı kapladı."*

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, sünnetli olarak ve göbeği kesilmiş ve temizlenmiş halde doğmuştur. Hz. Âmine der ki: *"Bir beyaz bulut geldi, onu kapladı, gözümünden sakladı. Sonra bulut açıldığında gördüm ki, beyaz yün bir şalla örtülmüş, altında yeşil bir ipek halı var. Elinde inciden üç anahtar tutuyor. Gaybdan bir ses: 'Muhammed, zafer anahtarlarını, rızık anahtarlarını ve nübüvvet anahtarlarını tuttu' dedi."*

Başka bir rivayette: *"Sonra ikinci bir bulut geldi. Açıldığında gördüm ki yeşil ipek bir halı içinde. Ses geldi: 'Aferin! Muhammed bütün dünyayı tuttu. Artık halktan hiç kimse kalmadı ki onun kabzasına girmemiş olsun.'"*

Sırtında, iki kürek kemiği arasında "Nübüvvet Mührü" (güvercin yumurtası büyüklüğünde, üzerinde tüyler olan bir ben) bulunuyordu.

O, "Dürr-i Yekta" (Eşsiz İnci) olarak yetim doğdu ama Asla sahipsiz değildi.

Sütanne Halime, Bereket ve Şak-ı Sadr

Mekke'nin havası ağır olduğundan, bebekler fasih Arapça öğrenmeleri ve sağlıklı büyümeleri

için çöldeki sütannelere verilir. Halime Validemiz, yetim olduğu için (babasız çocuğun ailesinden iyi bahşiş gelmez düşüncesiyle) Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi almakta tereddüt etti. Ancak O'nu sallallahu aleyhi ve sellemi kucağına aldığı an, hayatı değişti.

Bereketin Zuhuru

Halime validemiz, O'nu sallallahu aleyhi ve sellemi kabul ettiği andan itibaren hanesine görülmemiş bir bereket yağdığını anlatır. Kuraklık sebebiyle sütü çekilen hayvanları bol süt vermeye başlamış, cılız olan bineği kervanın en hızlısı olmuştur. Halime'nin kendi göğsü de sütle dolmuştur. Halime validemiz, bu çocuğun "Mübarek" bir emanet olduğunu anlamıştı. Bu, "Âlemlere Rahmet" (Rahmeten lil Âlemin) olan zatın, "Muhammedi Bereket" in, maddeye temas ettiğinde onu nasıl çoğalttığının ispatıdır ve gittiği her yere maddi ve manevi bolluk götürdüğünün çocukluktaki ilk tezahürüdür.

Bu olay Halime validemize (ve tarihe) *çocuğun kendisinin* en büyük ödeme olduğunu öğretti. Bu, *Bereket* (İlahi Artış) kavramını gösterdi; gerçek zenginlik maddi birikimden değil, Allah'ın sevgilisinin varlığından gelir. Halime validemiz bunu fark etti ve iki yıl dolduğunda onu geri vermeyi reddederek daha uzun süre yanında tutmak için yalvardı.

Şak-ı Sadr (Göğsün Yarılması)

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem sütannesinin yanındayken (4-5 yaşlarında), iki melek (Cebrail ve Mikail) insan suretinde gelerek O'nu sallallahu aleyhi ve sellemi yatırmış, göğsünü yarmış, kalbini çıkarmış ve içindeki "siyah pıhtıyı" (şeytanın vesvese verebileceği noktayı) alıp atmışlardır. Kalbini altın bir tas içinde zemzem suyuyla yıkayıp, hikmet ve iman doldurarak yerine koymuşlardır. Bu olay, "İsmet" (günahsızlık) sıfatının maddi tescilidir ve O'nun sallallahu aleyhi ve sellem beşeri kirlerden ve nefsanî arzulardan tamamen arındırıldığını, vahye ve peygamberlik yüküne manen hazırlandığını gösteren batını bir "operasyon"dur.

Seyyidimizden:

Allah Teâlâ, Muhammed'i (s.a.v.) ona göstermeseydi, deden (Adem a.s.) secdede o kadar kalamazdı. Herkes secdeden kalkmışken, şeytan-ı lainin o zalimane kelamını iştirken, o ancak Resulullah (s.a.v.) ile meşgul oldu. Resulullah (s.a.v.) ile meşguliyeti Adem'i kurtardı.

Biz Resulullah'ın (s.a.v.) doğumunu nerede bileceğiz? Bunu ancak kalbimizin derinlerinde bir yerde hissedebiliriz. O doğduğu zaman, Allah annemiz Amine'den her haliyle razı olsun; o kadar güzel, o kadar latif bir kadın yeryüzünde ancak olsa olsa Meryem olurdu. Allahu Ta'ala, annemiz Meryem'in safiyetini, merhametini ve şefkatini bir kez daha dünyaya getirecek olsa, o kişi ancak Amine olur. Annemiz Meryem (a.s.), oğlu İsa'ya hamile kaldığı zaman ancak Muhammedî bir sevinç yaşadı ve bu sevinç onu teskin etti.

O yüzden İsa (a.s.), Muhammed'den (s.a.v.) çokça bahsederdi. Çünkü onun doğumunun her zerresinde ancak Resulullah (s.a.v.) vardı. Her mucizenin, mucize olarak teşekkül etmesi için içinde Muhammed (s.a.v.) olması lazımdır. Her duanın hikmete erişebilmesi için içinde Muhammed (s.a.v.) olması lazımdır. Allahutaala, en güzel zaman ve en güzel anda, şeytan-ı lainin bağlandığı günde, Rebiülevvel ayının 12'sinde bütün şeytanı düzenleri yıkan, bütün fuhşiyatı bitiren anda Resulullah (s.a.v.) dünyaya geldi.

Annemiz Amine, Resulullah (s.a.v.) dünyaya gelmeden hemen önce, o doğum sancısını çektiği zaman Rabbil Alemin cennetten bir nispet, dünyadan bir nasip verdi ona. Annemiz Amine, cenneti seyreyleyerek dedemiz Resulullah'ı (s.a.v.) dünyaya getirdi. O yüzden hiçbir acı çekmedi ve sevinçle evladı dünyaya getirdi. Annemiz Amine, Resulullah (s.a.v.) doğar doğmaz, "Onu bana verin" dedi. Onda o hal, annemizi o kadar huzurlu, o kadar mutlu yaptı ki; "Alemin Efendisi şimdi doğdu" dedi.

Tabii biz o anı bilmiyoruz, çünkü bilemeyiz. Allah, Cebrail'den (a.s.) gani gani razı olsun. O gün Muhammed'i (s.a.v.) kem gözlerden, kötü seslerden ve kötü büyülerden korumak için o kadar güzel bir halka ve o kadar güzel bir koruma sağlamıştı ki; annemiz sanki cennette doğurmuş gibi büyük bir güven içindeydi. Tabii Resulullah'ın (s.a.v.) doğumu başka hiçbir şeye benzemez. Niye benzemez? Çünkü binlerce alem o günden haberdardı ve o günü bekliyorlardı. Şimdi Allahu Teala; en sadık olanı, en güzelini ve sadece sevgi kelimelerinden bahsedene Efendimizi bu aleme gösterecek ve onu methedecekti.

Cebrail (a.s.) ilk defa böyle bir görevle karşı karşıyaydı ve Resulullah'a (s.a.v.) ilk defa o dokunacaktı. Bu onur ve bu vazife, Cebrail'e (a.s.) melekler katında en yüksek, en güzel ve en hayırlı olma makamını ihsan edecekti. Cebrail'e (a.s.), Rabbil Alemin kanatlarına kendi güzel isimlerinin büyük bir kısmını ihsan olarak verecekti. Cebrail (a.s.), o gün Resulullah'ın (s.a.v.) doğumunu görmekle, aslında Allahutaala'nın kendisinden razı olduğunu ve Muhammed'in (s.a.v.) doğumuna katıldığı için ona en güzel şeyi ihsan ettiğini anladı; o da Allahu Teala'nın o güzel isimleridir.

Resulullah (s.a.v.) doğduğu zaman, doğuma yardımcı olan ebeler hafif bir uyku haline girdiler. Annemiz Amine de hafif bir uykudaydı ama oradan öyle güzel bir koku yayıldı ki... Cebrail (a.s.), Muhammed'i (s.a.v.) bütün alemlere tek tek duyurdu, tek tek dolaştırdı ve Muhammed (s.a.v.) doğdu. O gün alemde, Arş'ta, alemin hiç görmediği kadar büyük bir sevinç, büyük bir dua ve Allahu Tealanın merhameti tecelli etti. Muhammed'in (s.a.v.) doğumu hatırına ancak biz insan olabildik, ancak biz Allahu Teala'yı tanıyabildik, ancak biz Allahu Teala'ya velilik dediğimiz halin hasıl olmasına sebebiyet verdik.

Resulullah'ın (s.a.v.) doğumuyla Kabe, uzun yıllardan beri olan o üzüntü halini değiştirmeye başlamıştı. Kabe'yi binlerce zamandan sonra ilk defa sevindirici bir halde görmüştük. Kabe sevindi ve Resulullah (s.a.v.), Allah Azze ve Celle'nin ihsan ettiği en güzel nur, şimdi bir bedende hayat buldu. Buna "Muhammed" dedik. Allahu Teala'nın en sevdiği ve bütün peygamberlerin, ancak kendilerine ihsan olunmasına sebebiyet veren Resulullah (s.a.v.) doğdu.

Resulullah (s.a.v.) doğduğu zaman dedemiz Abdülmüttalip çocuklar gibi sevindi, yerinden kalkamadı. Tabii onu torununu görmeye gönderdiler, çünkü Abdullah'ın yetimi Muhammed'i görecekti. Kapıya geldiği zaman iki melek; "Sen nereye gidiyorsun?" dedi. "Ben torunumu göreceğim" deyince; "Göremezsin, şu an ona bütün alemler gezdiriliyor" denildi. O an korktu, hayatında ilk defa korkuyu tattı dedemiz Abdülmüttalip.

Ve Muhammed'i (s.a.v.) kim tarif edebilir? O evladı kim tarif edebilir? Gözünü mü tarif edeceğiz size, kaşını mı tarif edeceğiz? Tebessümünü mü tarif edeceğiz size? O bedeni, o pembe ve reyhan kokulu ya da gül kokusunu mu tarif edeceğiz size? Yoksa Cebrail'in (a.s.) sevincini mi tarif edeyim size? Melekûtun halini mi tarif edeyim size? Yahut da o gün Resulullah'ın (s.a.v.) doğumuyla ağlayan insanlardan mı bahsedeyim size? Yahut da zincirlenmiş şeytanın, evlatlarının çektiği acıdan mı bahsedeyim size? O gün hak ve batıl, bir anda birçok şeyi aynı

anda yaşadı. Dünyaya Resulullah'ın (s.a.v.) nefesi yayıldığı zaman, dünyaya o kadar büyük bir nurani halka yayıldı ki; dünyada oluşturulmaya çalışılan bütün şeytanı tuzakların tamamı yıkıldı.

O gün artık insanlık yeniden inşa edilmeye başladı. O gün binlerce insan zindanlardan, boğulmaktan, ateşe atılmaktan kurtarıldı. Bunu sebepsiz yaptı ve kimse nasıl yapıldığını bilmiyordu. Muhammed'in (s.a.v.) doğumu birçok diyetleri ödedi, birçok düşmanlıkları bitirdi ve birçok insanı kölelikten çıkardı. Muhakkak büyük bir insan olacaktı Muhammed (s.a.v.); annesi öyle diyordu: "Benim oğlum büyük bir insan olacak." O da bilmiyordu Resulullah'ın (s.a.v.) alemin efendisi olacağını ama büyük bir insan olacağına iman etmişti annemiz.

Muhammed'i (s.a.v.) ancak Cebrail'e (a.s.) sormak lazımdır. Biz kime sorarsak soralım, Cebrail (a.s.) kadar Resulullah'ı (s.a.v.) bize iyi kimse anlatamaz. "Ey Cebrail, bize Muhammed'i anlat, bu Muhammed kimdir?"

Cebrail (a.s.), Arş-ı Âlâ'da sallanan nurani bir sarkaç gibi bir şey vardı. Bu sarkaç ona bakar ama manasının ne olduğunu anlamazdı. Bu sarkaç birbirine çarptıkça o kadar güzel bir ses çıkartır, öyle güzel kokular yayar ki ne olduğunu bir türlü anlayamazdı. Ve bu sarkaç kimdir, nedir, ne görevi vardır? Niçin böyle değişik sesler çıkartır? Niçin binlerce kokuyu kendi içinde barındırır? Nedir bu? Ne zaman ki Muhammed (s.a.v.) doğdu, o zaman Cebrail (a.s.) anladı bunun ne olduğunu. Her gün Muhammed'in (s.a.v.) gelmesi için Allahu Teala'ya niyaz eden bir sarkaç... O yüzden en iyi Resulullah'ın (s.a.v.) doğumunu sadece Cebrail (a.s.) bilir.

Cebrail (a.s.) nasıl ki Resulullah'ın (s.a.v.) doğumuna şahit olduğu için Allah Teala ona rütbe verdi, Allahu Teala kendi katından ona ihsan etti ve kendi güzel isimlerini Cebrail'e (a.s.) hediye ettiyse; ey insan! Allah'ın Peygamberi Muhammed'in (s.a.v.) doğumunu kim görmüş, kim ona şahitlik etmişse ve kim onun için sevinmişse, Allahu Teala o gün peşin peşin hepsine mükafatlarını verdi. O gün Arş ve Arz, ancak sevinçten başka bir şey bilmedi. Kim Muhammed'in (s.a.v.) doğumunu bilebilir ki? Biz ne kadar bildiğimizi iddia etsek, o anı Cebrail'den (a.s.) başka kimse anlayamaz. O yüzden Allah Resulü'nün doğumunu ancak Cebrail'in (a.s.) gözünden görmek lazımdır.

O gün Cebrail (a.s.) Allahu Teala'nın şefkatine kavuştu, merhametine kavuştu. O gün Cebrail (a.s.) vasıtasız Rabbini görme şerefine erişti. Muhammed'in (s.a.v.) doğumunu ancak Cebrail'de (a.s.) bilebiliriz, ancak onun kelamında işitebiliriz. Ve "Muhammed" (s.a.v.); bu sözü ya da bu adı söylemek ancak Cebrail'e (a.s.) yakışır. Biz onun söylemesinin hatırına söylemeyi çok seviyoruz. Çünkü Cebrail (a.s.) "Muhammed" dediği zaman alemde öyle bir titreşim olur ki; melekler dahi onu taklit etmeye çalışırlar ama kimse Cebrail (a.s.) gibi "Muhammed" diyemez.

Ey insan, ancak Muhammed'i Cebrail (a.s.) tanır. Çünkü Resulullah (s.a.v.), o günün hatırına ona çok şeyler ihsan olunduğunu hatırlattığı gün, Cebrail (a.s.) ancak ona "Ahî" (kardeşim) demiştir.

Biz Resulullah'ın (s.a.v.) doğumunu bilmiyoruz, hiç bilmiyoruz. O yüzden ne zaman Resulullah (s.a.v.) desek, göz kırp; "Ya Rab, Cebrail'e salat eyle, onun merhametiyle o günü bize ihsan eyle. Ve Ya Rabbel Alemin, Resulullah'ın (s.a.v.) doğum gününde ihsan ettiğin o nimetleri bugün bize de ihsan eyle. Cebrail'e (a.s.) verdiğin o güzelliklerin hatırına, bize de o güzelliklerden ihsan bahşeyle" demeyi çok istiyorum. Çünkü Muhammed'in (s.a.v.) doğumu, Cebrail'i (a.s.) bütün zamanların ötesine taşıdı. Cebrail (a.s.) Resulullah'ı (s.a.v.) bütün alemle tanıştırtırken ve bütün alemde gezdirirken hep "Muhammed" diyordu. Ve derken, Allah Teala ondaki ihsanı bir bir açığa

çıkartıyordu.

O yüzden Allah Resulü'ne çok saygı gösterin, çok sevgi gösterin ve bu sevgiye Cebrail'i (a.s.) de ortak edin. O zaman her güzelliğe erişiriz ve her hayrımız hayır olur. Rabbil Alemin razı olsun dinlediğiniz için. Sağ olun, var olun inşallah.

Ek (derste yapmaya vaktimiz kalmayan ek bölüm)

İlim, İrfan ve Edebiyatta Peygamber Sevgisi

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in doğumu, sadece tarihi bir olay değil, aynı zamanda İslam medeniyetinin, sanatının ve edebiyatının ilham kaynağıdır. İmam Gazali, *İhyau Ulumi'd-Din* eserinde, ilmin şerefine bilinenin şerefine bağlı olduğunu, Allah'ı ve Resulünü bilmenin en yüce ilim olduğunu vurgular. İnsanı hayvandan ayıran özellik ilimdir; insan, cismani kuvvetiyle (fil veya deve gibi) değil, ilmi ve marifetiyle "insan" olur. Bu marifetin zirvesi ise Peygamber sevgisidir.

Mevlana ve Naat-ı Şerif

Hz. Mevlana, *Mesnevi* ve *Divan-ı Kebir*'inde, varlığın yaratılış sebebini Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e olan ilahi muhabbete bağlar. Mevlevi ayinlerinde okunan meşhur "Naat-ı Şerif'te O'na sallallahu aleyhi ve sellem'e şöyle seslenir: *"Yâ Hazret-i Mevlana, Hak dost... Ya Habiballah, Yaraticının tek ve eşsiz elçisi sensin, Enbiyanın gözünün nuru, bizim gözümüzün çırağı sensin..."*. Mevlana'ya göre, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem "Varlık madeninin en seçkini"dir ve ışığı olmadan kâinat zifiri karanlıktır. Mevlana'ya göre Sünnet, şekilsel bir taklit değil, O'nun, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ahlakında "yok olmak" ve Muhammedi Nur'un aşkında "yanmak"tır (Fena fi'r-Resul).

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in bu eşsiz mevkiini veciz bir şekilde dile getirir: *"Dünya, Mustafa ile övünür. Ona benzer ne gelmiştir, ne de gelecektir. Bu yüzden o, son peygamber olmuştur"*.

Yine Mevlânâ, O'nu "aşk mâdeni, kerem denizi, hidayet ve takvâ imamı, bütün peygamberlerin sonuncusu ve en gözdesi" gibi ifadelerle anar.

Mevlana Celaledin-i Rumi Hazretleri der ki: *"Eğer sen Muhammed'in nurundan olsaydın, gecenin yıldızları gündüz gibi aydınlanırdı."*

Mevlana Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e aşkını her vesileyle dile getirir. Mesnevî'sinde bir yerde şöyle der: *"Ahmed'e (sav) iftira eden, lanete uğrar... Dünya bir bayram olsa, sevinci sizin olsun; bize sevgili (Muhammed) yeter."*

Feridüddin Attar ve İmam-ı Rabbani

Tezkiretü'l-Evliyada Attar, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellemi zirveye yerleştirir; tüm veliler (Evliya) O'nun ayağının tozu hükmündedir. Üveys el-Karani gibi mistikleri sarhoş eden ve

fiziksel mesafeyi manevi yakınlıkla kapatan şey Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem kokusudur. Feridüddin Attar, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem varlığının şeytanın hilelerini nasıl boşa çıkardığını, O'nun getirdiği şeriatın nefsin tuzaklarına karşı en büyük kalkan olduğunu anlatır. İmam-ı Rabbani ise *Mektubat*'ında, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem sevginin sadece duygusal bir coşku olmadığını, asıl sevginin Sünnet-i Seniyye'ye (yoluna) harfiyen uymak olduğunu belirtir. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem uymayan her yol, çıkmaz sokaktır.

İmam-ı Rabbani Hazretleri *Mektubat*'ında der ki: "*Ben sözlerimle Muhammed'i övmüş olmadım; aksine Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dan bahsetmekle sözlerimi güzelleştirmiş oldum.*"

İmam Gazali

İmam Gazali Hazretleri İhya'da yazar: "*Hz. Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem, insanların sîreten ve sûreten en cemili, en halimi, en sabırlısı, en şâkiri, en zahidi, en mütevazisi, en afifi, en cevadı, en kerimi ve en rahîmidir.*"

Kapanış

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem doğumu, kâinat tarihinin en büyük hadisesidir. Bu olayla;

1. Başlangıçta "Nûr-i Muhammedî" olarak var olan hakikat, "Hâtemü'l-Enbiyâ" olarak cisimleşmiştir.
2. Şirk, zulüm ve cehalet karanlığı, tevhid, adalet ve ilim güneşiyle dağılmıştır.
3. Kız çocuklarını diri diri gömen bir toplumdan, "Cennet annelerin ayakları altındadır" diyen bir medeniyet doğmuştur.

Şeyh Edebali'nin Osman Gazi'ye nasihatinde dediği gibi, "*Geçmişini bilmeyen, geleceğini de bilemez*". Müslüman toplumlar için Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem doğumunu anlamak, sadece geçmiş yâd etmek değil, geleceği inşa edecek manevi dinamikleri keşfetmektir. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem doğumu, her müminin kalbinde her an yeniden gerçekleşmesi gereken bir "manevi doğum"un da habercisidir.

Bu mübarek doğumdan kalplerimize ilhamlar, nefsimize ibretler:

- Tevazu: Efendimiz yetim olarak dünyaya geldi. Bu, dünyevi makam ve servetin ehemmiyetsizliğini öğretir. Asıl şeref, Allah katındaki şereftir.
- Nûr ehli olmak: Her birimizde Âdem'in nuru, Muhammedî nurun bir zerresi var. O nuru canlı tutmalı, günahlarla öldürmemeliyiz.
- Safılık: Efendimiz temiz, sünnetli, safi olarak doğdu. Bizler de kalbimizi, nefsimizi, ahlâkımızı temizlemeliyiz.
- Umut: Karanlık bir dönemde, cahiliye çağında doğan bu nur, bütün dünyayı aydınlattı. Bizim de karanlıklarımız ne olursa olsun, Muhammedî nura yöneldiğimizde, aydınlığa kavuşuruz.
- Risaleti yaymak: O, âlemlere rahmettir. Bizler de O'nun ümmeti olarak, etrafımıza rahmet olmak, güzellik yaymak zorundayız.

Dünya mazlumlarla, zulümlerle dolu. Kalpler yine karanlıklar içinde bocalıyor. Çare ne? Çare yine O nur'u rehber edinmek, O'nun Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ahlâkını yaşamak. Zira Muhammedî nur kıyamete dek sönmeyecek bir kandildir. Bu nur, O'nun Rasulullah

sallallahu aleyhi ve sellemın izinden giden mü'minlerin elinde, kalbinde parlamaya devam edecektir. Yeter ki bizler Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemi layıkıyla tanıyalım, hayatımıza Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemi misafir edelim, dahil edelim, rehber edinelim. Efendimiz Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemın doğumu vesilesiyle, Rasulullah sallallahu aleyhi ve selleme salât ü selamlarımızı artırıp sünnet-i seniyyesini ihyâ etmeye söz verelim. **Allah ve melekleri O'na salât eder**, biz mü'minler de salât ü selam getirmekle emrolunduk (Ahzâb 33:56). O halde dilimizde salavat, gönlümüzde muhabbet eksik olmasın. Unutmayalım ki, sevginin alâmeti, sevilenin izinden gitmektir. O halde Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemın güzel ahlakını kendimize şiar edinelim. Allah azze ve celle bizlere Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemın merhametini, sabrını, cömertliğini, tevazusunu, basiretini, ferasetini, takvasını, bereketini, sevgisini, edebini, adabını, hayasını, husu ve hayretini lütuf ve ihsan etsin,

Dua

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm, Bismillâhirrahmânirrahîm.

Elhamdülillahi Rabbil Âlemin. Vessalâtü vesselâmü alâ Resûlinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ecmain.

Ey gökleri ve yeri yoktan var eden, gizliyi ve aşıkârı bilen, rahmetiyle kâinatı kuşatan Yüce Rabbimiz!

Sana, yarattıklarının nefesleri adedince, ağaçların yaprakları sayısınca, yağmurların damlaları miktarınca, yarattığın her bir zerre mislince hamdüsena ederiz. Bizi yokluk karanlığından varlık aydınlığına çıkardın. Bizi iman nimetiyle şereflendirdin. Bizi, Habibin, Sevgilin, Başımızın Tacı Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve selleme ümmet eyledin. Bu ne büyük lütuftur, bu ne büyük ihsandır Allah'ım! Şükründen aciziz, bizi nankörlerden eyleme!

Ya İlâhi! Hamd senin, şükür senin, mülk senindir. Salat ve selam, Senin Habibin, Kainatın Efendisi, Gönüllerin Sultanı Muhammed Mustafa'ya, O'nun âline ve ashabına olsun.

Ya Rabbi! Bizleri, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemın doğumuyla şereflendirdiğin gibi şefaatiyle de şereflendir. Ya Rabbi! Dedemiz Adem aleyhisselamin tövbesi hürmetine, İbrahim aleyhisselam duası hürmetine, İsa aleyhisselamın müjdesi hürmetine, bizleri O'nun, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemın yolundan ayırma. Kalplerimizdeki putları, tıpkı o gece Kabe'deki putların devrildiği gibi devirmeyi bizlere nasip eyle. Nefsimizin Kısra saraylarını yerle bir eyle. Gönlümüzde yanan hasret ateşini, vuslatınla serinlet.

Ya Rabbi! Ümmet-i Muhammed'e birlik, dirlik ve şuur ihsan eyle. Şu anda dünyanın dört bir yanında zulüm gören kardeşlerimize, Bedir'de indirdiğin meleklerinle yardım eyle. Bizi Sünnet-i Seniyye'den ayırma. Bizi, Mahşer gününde Livâ-i Hamd sancağı altında, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemın o gül yüzünü görüp, Kevser havuzundan O'nun sallallahu aleyhi ve sellemın mübarek elinden içenlerden eyle. Dualarımızı, Dergâh-ı İzzetinde, Habibin sallallahu aleyhi ve sellem hürmetine kabul eyle.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemi her şeyden çok seven, uğruna canını malını feda eden sahabe-i güzîn gibi muhabbet nasip eyle. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellemın doğumundaki bereketi, evlerimize, yuvalarımıza bahşeyle. Ümmet-i Muhammed'in dertlerine derman ihsan eyle.

Ey Rabbimiz! Şu anda bu satırları okuyan, dinleyen, kalbi Senin aşkınla çarpan kardeşlerimizin

ne sıkıntısı varsa gider. Hastalarımıza Şafi isminle şifa ver, dertlilerimize deva ver, borçlularımıza eda ver. Huzurumuzu, rızkımızı, imanımızı arttır.

Neslimizi, evlatlarımızı Kur'an ve Sünnet hadimi eyle. Onları şeytanın ve nefsin tuzaklarından, ahir zamanın fitnelerinden, imansızlık bataklığından muhafaza eyle.

Son nefesimizde, o en zor, en çetin anımızda, dilimizde "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah" kelime-i tayyibesi, kalbimizde iman nuru, karşımızda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in gülen vechi ile Sana kavuşmayı, Cennetinde Cemalini görmeyi ve Habibine komşu olmayı bizlere nasip ve müyesser eyle.

Okuduğumuz Kur'an-ı Kerimleri, salât-ü selâmları, hayır ve hasenatımızı, salih amellerimizi yüce katında en güzel şekliyle kabul eyle! Hatalarımızı setreyle, günahlarımızı affeyle.

Sübhâne Rabbike Rabbil-izzeti ammâ yasifûn. Ve selâmün alel-mürselîn. Vel-hamdü lillâhi Rabbil-âlemîn.

El-Fatiha ma'as-salavat.